

ג'וליאן עם הזמר דמיס רוסוס ושירלי בן-מרדכי
יאכטה, מטוס וטלפון בחק ניימס בונד

הזמר דמיס רוסוס בראש השולחן, כש מלכת-היופי הישראלית, שירלי בן-מרדכי, המתגוררת והעובדת בפאריס, יושבת לימינו. הזמר, שעבר טראומה של חטיפה, סובל מאז מהשתנקויות פתאומיות, וכל כמה שניות הוא פולט חירחור ובעיקבותיו שיעול.

הוא ספר שהוא התרשם מקולו של ג'וליאן, ושהוא מתכוון לעזור לו בהיות צאת התקליט הראשון שלו. כתגובה אלפי תקליטים תחריד אותי למיצעד הפזמונים!

נראה שהמניע החזק ביותר שלו הוא **כתב וצילם זוהר אדהליאב** (המשך בעמוד 33)

בחוסר-ברירה הסכים זה, והעסק עבר לידי ג'וליאן. הבעל הקורס נשאר כעובד שכיר. כיום שניהם מרוצים. עם הניהול החדש גדלו המכירות במידה ניכרת, ושני הצדדים יצאו נשכרים. מה הסוד שלו? דויד: "המעלה הכי גדולה שלי היא שאני יודע מה שאני לא יודע, ושאני מקיף את עצמי באנשים המשלימים את מה שאני לא יודע."

אחרי שעות-העבודה אוהב ג'וליאן לבלות במיסעדות-היוקרה של פאריס, בחברת חברים ויפהפיות. בכל מקום מעניקים לו יחס מיוחד. כשהוא מגיע למיסעדה, הוא מחנה את מכוניתו על המדרכה שבחזית. בעלי הבית אינם אומרים רבה. הם מרוצים מכך. המראה של מכונית רולס-רויס מוזהבת, היחידה בפאריס, הנונה בחזית, מוסיף ליוקרת המקום.

ליד שולחנו יושבים תמיד 10 אורחים, שהוא משלם עבורם. בארוחה אופיינית עם ידידו, ישב

חמישה מיליון חצאיות כאלה. אחד הקליינטים הראשונים שלי היה בעל רשת-חנויות טנטי (רשת-החנויות הוולה בצרפת), שהזמין ממנה אחת 15 אלף חצאיות, בעוד שאני הייתי ערוך לייצור של 200 בלבד. נענית לאתגר. רכשתי ציוד והתחלתי לייצר שש-שבע אלף יחידות ליום, ור הגעתי למחזור של שלושה מיליון דולר לשנה.

ב-1987 הגעתי לייצור של 13 אלף יחידות ליום, ולמחזור של 10 מיליון דולר לשנה. עד 1987 יצרתי רק מודל אחד שנמכר גם בארץ. על חמשת מיליון יון החצאיות הרווחתי 50 מיליון פרנק (8.5 מיליון דולר).

אז החלט להתרחב ויצר קשר עם מודליסט בשם מישל לסקר, שהיה בעל עסק עצמאי גדול, אך שפשת את הרגל. הוא התחיל לייצר קשת רחבה של מוצרי-אופנה, עם הקפדה על איכות הבר והתפירה.

אך ג'וליאן, בעל החוש העיסקי המפותח, שלח ידו גם בתחומים אחרים. כשהחלה היסטריית האידרס להשיתולל בצרפת, הוא ייבא מסין 1.2 מיליון קונדומים, ומכר אותם ברווח של מאות אחוזים. במקביל רכש כמה גושי-בניינים ברובעים שונים בפאריס. ברובע ה-13 יש לו 115 דירות, שאותן הוא משכיר בסכום ממוצע של 350 דולר לדירה, ברובע אחר רכש כמה בניינים, ובהם 95 דירות.

קוראים לי נפוליאון, מפני שאני עושה הרבה דברים בבת אחת, ובגלל התיאבון הגדול שלי. אני רוצה לכבוש את כל אירופה, כולל רוסיה. כש מעירים לו שנפוליאון נכשל ברוסיה, וכך גם היטלר, הוא מוסיף: "הרוסים לא משלמים בכסף מזומן, אלא בסחורות. אין בעייה איתם, כי הממשלה הצרפתית נותנת זיכויים."

אולטימטום

בליון

דויד מתחיל את יום-העבודה שלו בשעה 9 בבוקר בביתו, וממשיך אותו במישרדיו, הפזורים ברחבי פאריס, עד שעה 9 בערב. עם עובדיו הוא מתנהג בחביבות, טופח על כתפיים, מחייך ומעניק מחמאה למזכירות הדחשבות. אך מעבר לנחמדות ולחיוכים מסתתרת קשיחות.

בחוגי האופנה הוא מכונה "קילר" (רוצח). דוגמות רבות לכך הוא מוכן לספק בעצמו.

בעיר ליון יש חנות ענקית, הנושאת את שמו, וכאלה יש 12 ברחבי-צרפת. אך סיפור ההשתלטות שלו על העסק הזה מאפיין את פעילותו כאיש-עסקים קטן.

בעל-החנות, יהודי ממוצא צפון-אפריקאי, היה קונה סחורה אצלו בכמויות הולכות וגדלות, כך שיצר תלות בי ג'וליאן, שהפך הספק העיקרי שלו. הוא הפסיק בבת אחת את מישלוח הסחורה, והציע לבעל העסק לרכוש את החנות.

אשתי מרים אהבה אותי גם כשהיו לי 500 פרנק בכיס.

חצאיות וקונדומים

ג'וליאן השתנה גם במראהו הדימוי מאז שהגיע לצרפת. לפני שמונה שנים היה רזה, בעל מראה נערי. מאז הוסיף 20 ק"ג למישקלו. אך המבט הממזרי, הקריצות, ההתברחויות ומע-שיהקונדס נשארו כפי שהיו לפני שנים.

קשה לפעמים להאמין שהגבר הצעיר הזה, האוהב להשתובב כנער בן 18, ושאהר מתחביביו העיקריים הוא איסוף חידושים בתחום האלקטרוניקה, שולט על אימפריה בעלת מחזור של עשרות מיליוני דולרים.

במאי 1980 חזר לצרפת בחברת אשתו הטרייה. הווג שכר חנות בפרבר, ובעזרת הלואות מירדים ובני-מיש פחה פתח חנות להלבשת-נשים. מרים עברה בחנות, וג'וליאן עסק בעבודות אחרות — קנייה ומכירה של בקבוקי יין, מכירת יהלומים, ביטוח. הכל קרה בקטן.

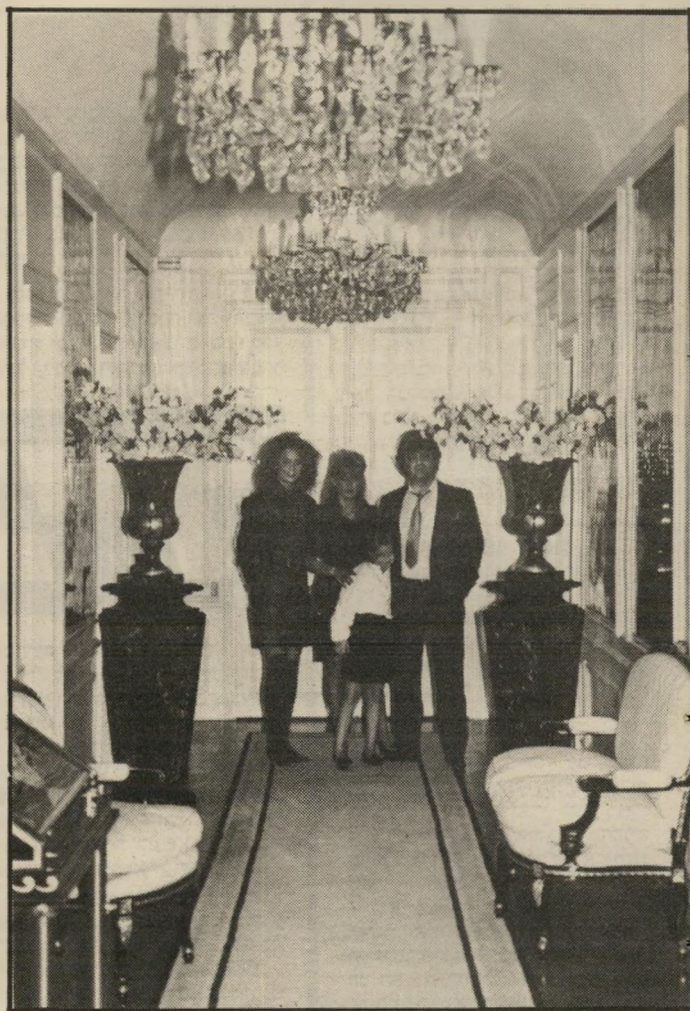
אך החיפוש אחר "המשהו האחר" לא הפסיק מלהטריד אותו. ימים ולילות

מכונית-היואר הכסופה, והייתי החייל הסרייר היחיד שהיתה לו מכונית כזאת. אחרי כמה חודשים שבהם הייתי אפסנאי קיבלתי ג'וב אחר, להיות המ ציל של הברכה בתל-נוף. אני עוד אכתוב ספר על מה שקורה שם! הייתי גבר יחיד, מוקף בעשרות נשים צעירות ונשות-טייסים."

בליין נתנייתי

אחרי סיום השרות הצבאי עבר כמנהל-מחלקה בהמשכיר לצרכן בנתניה. זה נמשך כמה חודשים בלבד. באותה תקופה רכש מכונית אמריקאית מדגם פורד. והיה עורך בה גיחות לאתרי-הבילוי האופנתיים של אותה תקופה. נתניה היתה אז על תקן של עיר-השעשועים של איזור החוף והמרי כזו. העולם הזה פירסם כתבה על חי-הגיללה, והזכיר כבליין לדוגמה את ג'וליאן דויד. גם ביומן-האירועים בטל וויזיה צילמו אותו בכתבה על חי-הגיללה בנתניה. יום לאחר-מכן פוטר.

באחד הלילות שלאחר מכן נכנס לריסקוטק הנתנייתי המקום ושם הכיר את מרים. מספר ג'וליאן: "זה היה ב-6 באוגוסט 1979. אני זוכר את התאריך

ג'וליאן, רבורה ומרים דויד בכניסה לדירתם*
כשאשתי אומרת על דגם שהוא יפה, אני לא מייצר אחוז...

במדויק. היא התחילה איתי. במשך ארבעה ימים רצופים היא חיפשה אותי. כשמצאה אותי, היא הראתה לי פתק שבו היו רשומים שמי ומיספר-הטלפון שלי, בתוספת המילה, בעלי. היא לחצה עלי שאבוא לפאריס, מקום מגוריה.

"חודש לאחר מכן נסעתי לבקר אותה, כשבכסי 500 פרנק בלבד. חזרתי ארצה, ואחרי חודשים התחתנו בארץ, כמלון בלו בנתניה. בין האורחים היו סמי פלאטשוורו, שהוא בן-דודה של מרים, ואשתו אנט."

גם כיום מוקף ג'וליאן בנשים רבות, דוגמניות-צמרת, מעצבות ונשות-חבר. הוא מגדיר את אשתו כאהבתו האמיתית והיחידה: "כיום נשים רבות נדבקות אלי ומנסות לפתות אותי. אך אני לא בוטח בהן. ברור לי שהקשר ביני לבינן נוצר מפני שאני עשיר ומפורסם, והן יפות הקשורות לתחושה-האופנה. אך

* משמאל: הדוגמנית שירלי בן-מרדכי

דויד ליד השולחן מתקופת לואי ה-14
הישראלים מסרבים להקשיב לאחרים...